

(1915 – 1985)

MUSTAFA GÜL

1915 İSPARTA Sav köyü doğumlu Mustafa Gül ağabeyimiz, bu mübarek beldenin en sadık ve en çok hizmet eden ailelerinden birine mensuptur. Ethem Gül, Hafız Mehmet Gül, Mustafa Gül, Ali Gül, Ahmed Gül... hepsi kardeş, hepsi Savlı Nur kâtibi... Yazıda bilhassa ortanca kardeş Mustafa Gül...

En zor şartlarda senelerce Risale-i Nur eserlerinin yazılıp çoğaltıldığı Mustafa Gül ağabeyimizin evi, o yazıların yazıldığı dersane kısmı aynen muhafaza edilerek, yıllar sonra Bayram Yüksel Ağabey tarafından yedi katlı olarak yeniden inşa ettirilmiştir. 1985 senesinde vefat eden Mustafa Gül ağabeyin mezarı Sav kasabası kabristanındadır.

Ankara'da talebeyiz... 1972 senesinin Mayıs ayında Mehmed Kurdoğlu, İsmail Anbarlı, Selahaddin Yeşilyurt başta olmak üzere diğer talebelerle birlikte Isparta ve civarı seyahatine çıktık. İlk durağımız Isparta'nın Sav köyü... Bin kalemle Risale-i Nurların yazıldığı mübarek belde... Sav köyünün mübarek kâtiplerinden çoğu vatan-ı aslılerine gitmiş... Ama birisi var ki; eviyle beraber Sav'ın sembolü... Sav'ın manevî bekçisi Mustafa Gül...

Senelerce destansı hizmetlere şahitlik etmiş olan Gül ağabeyin evinin bahçesine ilk girdiğimizde, bizi cezp eden ilk şey; Dağdan gelip, bel kalınlığındaki bir çelik borudan süratle ve büyük bir uğultuyla iki-üç metre ileriye doğru fişkırarak su... Bahar ayındayız. Evin bahçesi, çevresi, her taraf yemyeşil, her taraf pırıl pırıl... Sirke ağaçlarını ilk defa orada gördüm... Bu manzara, bizim gibi şehirden, beton yığınları arasından gelenler için tarif edilmez bir haz kaynağı olmuştu. Sav'da ilk dikkatimi çeken şey; erkeklerin sarıklı, hanımların çarşafı oluşudur... Şapka oraya hiç girmemiş...

ŞEFKATİN VE KEMÂLÂTIN ZİRVESİNDE

Mustafa Gül Ağabey bizi coşkuyla, sevinçle karşıladı. O kadar tevazu ve şefkat sahibi ki, bizleri sevgi ve şefkatten telâşla bağrına basıyor, âdeta oturacak yer bulamıyordu.

Büyük hizmetlere vesile olmuş olan evi henüz orijinal halde, ilâveler yapılmamış henüz. Bizi evini gezdirdi. Üstad'tan tashihli kendi yazdığı risaleleri, risale yazılan yerleri, gizli dolapları gösterdi. Sonra oturduk, Osmanlıca Mektubat' kitabından bize ders okuyuverdi. Üstad'la alâkalı herhangi bir hatıra anlatmadı. Biz de sormadık. Zaten lisan-ı hali yetiyordu...

Üstad'ımızın, "Kemal ise, başka bir sebep, bir garaz lazım değil. O bizzat sevilir. Mesela eski zamanda sahib-i kemalât insanları herkes sever, onlara karşı hiçbir alâka olmadığı halde istihsankârane muhabbet edilir", "Kemal dahi, bizzat mahbuptur, sebepsiz olarak sevilir", "Cemal hem kemal, ikisi de mahbub-u lizâtihîdirler. Yani bizzat sevilirler..." Bendeniz Hz. Bediüzzaman'ın bu sözlerini, itiraf edeyim, Mustafa Gül gibi ağabeyleri tanıdıktan sonra anlayabildim. Tarif edilmez yaşanır...

Vedalaşırken Mustafa Gül ağabeyden Hz. Üstad'ın el yazısından bir parça istirham ettim. Hemen elindeki Mektubat kitabının Mucizat-ı Ahmediye kısmından, Üstad'ımızın sayfanın kenarına çıkma yaparak tashih ettiği cümleyi bir bıçak getirerek kesip verdi.

O kadar şefkat gösteriyordu ki, koskoca ciltli kitabı hiç düşünmeden kesiverdi... Arkasına ayaküstü aceleyle bir dua bile yazıverdi... Bir ana, bir baba şefkatindeydi. Şimdiki aklımla düşünüyorum da, kitabı kestirdiğime üzülüyorum! Mustafa Gül Ağabeyi bir daha 1976 senesinde Tahiri Mutlu Ağabeyin cenazesinde ağlarken gördüm.

RİSALE-İ NUR'DA MUSTAFA GÜL

Birçok mektup, müdafaa ve bir vasiyette Mustafa Gül adı geçmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim! Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâşta iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilâç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip, sair şeylerimi de size beyan etsinler.” (Emirdağ Lâhikası-II, 56)

“Şimdi manevî evlatlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylan, Sungur, Bayram, Hüsni, Mustafa gibi ve has ve halis Nur’un kahramanları olan Hüsrev ve Nazif, Tahiri, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum...” (Emirdağ Lâhikası-II, 217)